

Kapitola první

Kaluže světla a závoje stínů.

Po otevírací době to v Africkém sále muzea vypadá jako ve snu. A ne zrovna příjemném. Svítla pouze některá z nástěnných svítidel a jejich světlo kmitalo a třásl se při každém ráznějším kroku. Tu se z temnoty vynořila obrovská maska nebo socha, jinde mě od mé kořisti oddělila clona tmy.

Ježkovy voči, ten chlapík byl jako blesk! Já jsem taky slušný rychlík, když se do toho dám, ale tenhle mě pořádně vypekl.

Bylo na čase trochu změnit poměr sil.

Svoji starou dobrou kouzelnou hůlku Luchtaine & Goodfellow jsem měl už nějakou chvíli připravenou, proto stačilo, abych si počkal na další okamžik, kdy se mihne z jednoho stínu do druhého, a...

Prásk.

Nebo *vhuúíí.*

Abra-kadabra.

Představte si jakýkoli zvuk, který by mohl provázet výtrysk magie.

Ten chlapík měl přijít o všechno štěstí, zakopnout, vrazit do všeho, co měl v cestě, možná si i zlomit pár kostí. Šel jsem po něm tvrdě. Teď mě už nepředběhne a já nemám rád, když mi někdo připraví nečekané překvápko.

Minul jsem.

Víte vy vůbec, jak je těžké minout magií? Tam nemáte žádnou kulku, stačí mít cíl v dohledu.

Ale v okamžiku, kdy jsem cítil, jak se výtrysk síly žene hůlkou, ten parchant vyskočil, jako kdyby věděl, co se chystá. Vyskočil, skrčil nohy a přelétl sedm stop vysokou skleněnou vitrínu se spoustou náhrdelníků, náušnic a bůhvíčeho z kamene, dřeva a skořápek.

Vitrína se rozprskla, jako kdyby dostala zásah bombou. Sklo se s třesknutím rozlétlo a vzduchem svištěly nepříjemně velké střepy. Stará šňůrka zpráchnivěla a po podlaze se rozsypala spousta drobných, kamenných korálek.

Ani jsem nechtěl vědět, kolik taková vitrina a její obsah může stát. V celém Chicagu určitě nebude tolik nul...

Ani po takových akrobatických kouscích neměl ten pacholek dost!

Pokud jde o mě, já na zlomek vteřiny ztuhl, protože mě překvapila exploze vitríny a musel jsem se zaklonit, abych se vyhnul letícím střepům.

On ne.

Připadalo mi, že se při dalším skoku sotva dotkl nohama země. Vylétl do výšky, točil se, jako kdyby mu Newtonovy zákony nic neříkaly, a odrazil se od stěny.

A během toho vrtění a točení po mně něco hodil.

V tu chvíli jsem nevěděl, co to je, jen že to letí sakra rychle a míří mi to rovnou na krk. Z těch náhrdelníků a ostatních věcí jsem vycucnul spoustu štěstí a už jsem ho všechno využil, ale stále jsem nebyl dost rychlý, abych se úplně vyhnul.

Pravým uchem mi projela ostrá bolest a něco horkého a vlhkého mi slepilo vlasy.

Přitiskl jsem si dlaň na ránu a přehodil si L&G do druhé ruky. No jo, useklo mi to kus ucha, zrovna v místě, kde vybíhalo do špičky. Sakra, kdybych měl lidské uši, asi by bylo

pryč úplně. Naštěstí je to jedna z drobností, které si na mně vy, šupáci – to znamená lidé, pro ty, kteří nedávají pozor –, nikdy nevšimnete. Potrvá pár dní, než mi to doroste!

Ale nebýt mé magie, na zemi by leželo mnohem víc než jen kousek kůže a chrupavky vedle zakrváceného...

Střepu?

On *ve* vzduchu chytil střep z té vitríny a hodil ho po mně! Co je sakra zač?

Zatím jsem ho ještě ani pořádně neviděl, a to taky nebylo normální. Dokonce i v místech, kam dopadalo světlo, se ho tma nějak držela, táhla se za ním jako pára až k dalšímu stínu. Viděl jsem ale dost, abych věděl, že je ho pořádný kus – jen o fous menší než ta vitrína, kterou rozbil – a že má něco na hlavě. Zvláštní klobouk? Korunu? Prostě něco.

V tuhle chvíli by si každý se špetkou rozumu řekl, že je načase to zabalit, ale nedostal bych se tam, kde jsem, kdybych si čas od času nezahrál na tupce a zabeďněnce. A stejně jsem do té honičky už příliš zabředl a byl jsem hrozně zvědavý.

Zřejmě jsem byl v minulém životě kočka, a právě proto to byl minulý život.

Teď jsme byli v hlavním sále. Byl obrovský. Procházel celým dalším podlažím, vysoko nad podlahou bylo několik osvětlovacích těles a za střešními světlíky černá noc. Mohutné sloupy a zdi podpíraly arkády v dalším patře, které oddělovaly menší prostory od hlavního sálu a odkud se návštěvníci mohli dívat dolů. Po obou stranách sálu stály vitríny, které návštěvníky směřovaly k finále výstavy: dvěma slonům africkým v životní velikosti, strnulým ve věčném souboji.

Dokonce ani ti sloni nedosahovali do poloviny výšky sálu. Mohli by sem klidně strčit celého dinosaura, a stále by tady byla spousta místa.

V některých horních arkádách visely transparenty oznamující chystané výstavy. Právě tam zamířila moje kořist. Vpadl jsem dovnitř právě včas, abych viděl, jak zase skáče jako gumový klokan. Ze země na skleněnou vitrínu, která se tentokrát při doskoku ani nezachvěla. Od tamtud na záda jednoho ze slonů, dvěma rychlými kroky doběhl na jeho hlavu a od ní se odrazil k transparentu přímo nad ní.

Bylo na něm něco o nových přírůstcích v oddělení starověkého Egypta. Nemám zdání, proč jsem si zapamatoval právě tohle.

Ale jedno je jisté. Můžete být jakkoli mrštný, mazaný a můžete skákat jako blecha, ale vyhnout se něčemu ve skoku stejně nedokážete!

Vypálil jsem za běhu a tentokrát jsem ucítil, že jsem se trefil. Nedokázal jsem ho sice zasáhnout tak tvrdě, jako bych to byl svedl předtím – ten první pokus mě stál hodně sil –, ale stačilo to. Transparent, který by ho měl bez problémů unést, se vytrhl ze závěsů. Slyšel jsem ránu, jak dopadl pod arkádu a odkulil se stranou.

Tak fajn, lepší by sice bylo, kdyby spadl ke mně, ale po té ráně a zamotaný do plátna bude aspoň minutu mimo provoz.

To bylo víc, než jsem potřeboval, i když jsem nebyl takový skokan jako on.

S hůlkou znovu v pravé ruce jsem se rozběhl ke zdi, skočil na ni a běžel dál. Kámen byl velice hladký, aspoň pro vás, ale ne pro mě. Šplhal jsem jako šváb. Během několika vteřin jsem byl pod arkádou, naklonil se dovnitř, L&G připravenou...

Brr.

Popadly mě dvě ruce velikosti sloních tlap. Tou pod krkem si mě zvedl a přidusil. Druhou mi zkroutil zápěstí tak,

že se málem urazilo a šlo si hledat jinou práci. Ani jsem neměl čas na něho namířit hůlku.

Zato jsem měl čas – příliš pozdě na to, abych napravil některá nemoudrá rozhodnutí – si ho dobře prohlédnout.

Těžké jezdecké boty. Oděv ze silné vlněné látky a kůže, starší než moje hůlka. Masivní řetěz na ramenou, která zase nebyla bůhvíjak široká. Ta moje by se do nich vešla jen dvakrát, přesněji dvaapůlkrát.

Hustý, černý plnovous zastřížený jen tak, aby to vypadalo, že sám od sebe narostl do více méně správného tvaru. Oči jako dvě černé tůně. Takové mívají jeleni. A samozřejmě ta jeho hlava.

Neměl na ní klobouk. Ani korunu.

Byly to parohy. A pěkně rostlé.

Do prdele.

„Herne,“ zachrčel jsem.

„Oberone.“ Vrčel jako leopard a řval jako medvěd.

„Jak se vede?“

No jo, já vím. Tomuhle se říká získávání času. Nebo taky panika.

Herne Lovec. Vlastník prastarých lesů na Britských ostrovech. Bývalý a zřejmě i budoucí pán Divokého lovu. A všeobecně vzato chlápek, kterého byste nechtěli mít za nepřítele.

Ještě před dvěma minutami jsme jimi nebyli. A teď?

„Mohli bysme...“ Udušení mi rozhodně nehrozilo, ale nedostatek vzduchu zhoršuje výslovnost. „Promluvit... si?“

Dívat se do Hernových očí je stejné jako dívat se do očí kočky, jejíž nejlepší kamarád grizzly vám stojí přímo za zády. Přesto jsem to udělal.

Docela dlouho se nedělo vůbec nic. Žádný výraz, žádná odezva, jen můj odraz v jeho očích. Nakonec se rozmluvil: „Ne.“

*

Hmm. Možná jsem s vyprávěním začal trochu pozdě, když už všechno bylo v plné jízdě. Tak dobře, vrátím se o pár kroků – a o pár hodin. Začnu večer...

Hlasy. Hlasy a vzdálené, tlumené bušení, jako kdyby se někdo prokopával chuchvalcem cukrové vaty. Zabuřel jsem něco, co s reálným světem nemělo vůbec nic společného, a ignoroval to důsledněji než čtvrté rande.

„No tak, Micku!“ *Buch, buch.* „Já vím, že tam jsi.“ *Buch. Buch.*

„Odpal! Spím!“

Tedy aspoň si myslím, že jsem to řekl. Chtěl jsem to říct. Ale protože jsem celou vahou spočíval na obličejí zabořeném do polštáře tak, jako kdybych si chtěl prokousat cestu do Země víl, nejsem si úplně jistý.

„No tak, Micku,“ řekl znovu, tentokrát už z mnohem větší blízkosti. Teď už to nebyly hlasy, ale jenom jeden. Petův. „Máme průšvih.“

„Zavolej poldy.“

Pete – policejní důstojník Pete Staten, jestli chcete – zachrchlal, jako když prase vdechne menší prase.

„Vysmahni, Pete. Máme zavřeno.“

„Měls otevřené dveře.“

Vážně? Sakra. Musel jsem být na hadry, když jsem přišel domů.

„Tak na co jsi to sakra klepal?“

„Na futro. Pak na stůl.“

„Do pytle. Mohl bys je zavřít?“

Kroky, hlasité bouchnutí.

„Fajn, díky. Teď už máme zavřeno.“

Myslím, že už jsem vám smrtelníkům někdy říkal, že moc nespím. Rozhodně ne tolik jako vy. Ale když už jsem

utahaný natolik, že jdu na kutě, jsem děsně nerad, když mě někdo budí.

Jen proto, že Pete byl můj dobrý přítel, neměl ještě místo límce můj psací stroj.

A také bylo jasné, že v dohledné době nemá v úmyslu vypadnout.

Zasténal jsem jako duch v tahací harmonice a posadil se.

„Žije!“ zajásal Pete.

„Přeháníš.“ Ani jsem si nepromnul oči, i když jsem věděl, že se to ode mě očekává, a snažil jsem se dát dohromady.

Když jsem šel na kutě, nesvlékl jsem se, dokonce jsem ani nezalezl pod deku. Jen jsem padl na postel v obleku za dva dolary a svrchníku. Teď to vypadalo, že oblek i svrchník tvoří spousta faldů a jen trochu vlny. Jestli je to možné. Celá kancelář páchla vlhkou vlnou. Byl jsem nacucaný jako houba.

Pete se napůl opřel a napůl posadil na můj stůl. Podle lesklých fleků na jeho uniformě jsem poznal, že venku stále prší.

„Proboha, Micku. Na čem jsi to dělal?“

„Hrozně srandovní záležitost,“ zavrčel jsem. „Na případu poldy, který zmizel, když otravoval kámoše.“

„Prima, ale já nikam neodešel.“

„Takže teď víš, co máš dělat, ne?“

Můj nevíтанý host si od stolu přitáhl křeslo a posadil se.

„Posaď se u nás,“ vybídl jsem ho.

„Přinesl jsem ti mlíko,“ opáčil.

Snad si pamatujete, že je to v podstatě to jediné, co piju – nebo jím –, takže Pete to samozřejmě věděl. Ale stejně, kdyby mě chtěl opravdu podmáznout, byl by přinesl smetanu.

„Teplé?“

„Za co mě máš? Samozřejmě že teplé.“

„Tak dobře.“ Natáhl jsem ruku a čekal, až v prstech ucítím sklenici.

„Odpuštěno?“ zeptal se.

Pořádně jsem se napil. „Poprava se odkládá. Tak to vyklop.“

Několikrát se zatahal za knír a já málem znovu zasténal. Tak teď, když ho poslouchám, nechce se mu zpívat. To rozhodně nebylo dobré znamení.

„Vážně, Micku, na čem děláš? Ještě jsem tě neviděl tahle zničenýho.“

„Miles Caro.“

„Neznám.“

„Není důvod, abys ho znal.“

Hledal jsem pohřešovanou osobu, která, jak jsem to viděl, zůstane pohřešovaná. Měl rodinu, která o něho měla strach – proto jsem se k tomu přimotal –, a pár oblíbených zašíváren, kam chodil trsat a chlastat, ale to všechno mi bylo platné jako hadovi noha. Říkalo se, že dluží drsným chlápům nějaké peníze a buď se zapletl do něčeho opravdu nepěkného, aby jim je splatil, nebo se zdekoval, dokud to šlo. Přišlo na to, koho jste se zeptali. Protože nerad dělám na něčem, co mě přivádí moc blízko k mafii – víte přece, jak to dopadlo minule –, a protože stopy byly vidět na dálku, jako poctivý radní, stejně jsem uvažoval, že ten případ pustím.

Tedy moc se mi nechtělo. Nerad nechávám nedodělanou práci a tahle záhada mě doháněla k šílenství. Ale už několik týdnů jsem nedělal nic jiného. Jen Merlin ví, kolik jiných, možná lépe placených případů jsem prošvihl. Neměl jsem tušení, co se děje ve světě, protože už několik dní jsem nečetl noviny. Sakra, zachytil jsem nějakou šeptandu, že je nás tady – myslím Fae – v Chicagu víc než obvykle. O tomhle většinou vím hodně brzy.

Nevěděl jsem, jestli je to pravda, ale přinejmenším jsem si mohl být celkem jistý, že jestli má Větrné město nějaké extra návštěvníky, nejsou to Unseelie. I když jsem nekoukal do novin, tak pokud by se tady potloukali nějakí Unfit, zůstalo by po nich dost krve a mrtvol. A o tom bych se určitě dozvěděl.

Ale teď odbíhám. Jde o to, že jsem se ze všech sil snažil toho chlápka najít, ale neměl jsem se absolutně čeho chytit. Výsledek nula. Několik dní jsem bez přestávky chodil ulicemi, abych dal Carovu případu pořádnou poslední šanci, než přiznám porážku. Proto jsem byl tak zničený.

A proto – ne snad kvůli tomu, že možná parta našinců dělá bengál ve smrtelné části Chicaga, ale kvůli všemu ostatnímu – bych to snad Petovi vysvětlil, být v lepší náladě.

„Dokázals, že je to fuk, na čem dělám, když jsi sem tak vrazil a probudil mě.“

„No tak, nebuď jako...“

„Copak, Pete? Něco chceš?“

Povzdechl si. „Potřebuju, abys mi pomohl s případem.“ Změřil jsem si ho. „To mi došlo. Možná jsi zapomněl, ale jsem detektiv.“

„No jo... V muzeu došlo k vloupání.“

Tak tohle mě zaujalo. „Ve kterém?“

„Ve Fieldově.“

Myslím, že jsem přikývl, ale nevím to jistě. Někdo vykradl přírodopisné muzeum? Kristepane, zítra toho budou plné noviny! Nebylo mi ale jasné, proč na to policejní oddělení potřebuje externistu...

Vlastně to byla sakra dobrá otázka. Tak. S dobrými otázkami dělám jedno. Pokládám je.

Jeho odpověď mi ale moc nepomohla. „Hmm, no...“

Zatraceně. „Nikdo tě za mnou neposlal, vid'? Děláš na vlastní pěst.“

„Hmm, no...“

„To znamená, že nikdo nebude nadšený, až se tam objevím, a zřejmě z toho nebudu mít ani vindru.“

„Hmm, no...“

I když to nerad přiznávám, vzbudil ve mně Pete zvědavost. Nejraději bych mu sice dal co proto, ale není to žádný hlupák. Jestli si myslí, že by mě poldové mohli potřebovat, má pro to důvod.

„Oddělení bude pod pořádným politickým tlakem, Micku. I kdyby z toho nic nebylo, bude to velká záležitost a půjde o spoustu peněz.“

„Jo, to každopádně.“

„A kvůli soudci Meadorsovi je celý sbor vzhůru nohama.“
He? To jméno jsem znal. Místní bezvýznamná figura, ale chlapi v modrém ho měli celkem rádi, protože se nenechával přemlouvat, pokud šlo o vydávání zatykačů. Ale neměl jsem tušení, co má společného s cenou čaje v Číně.

„He?“

„Proboha, Micku, kde žiješ? Dva dny zpátky toho byly plné noviny. Ten chudák vyšel z nějakého občerstvení, a rovnou pod nákladák.“

Řekl jsem si, že není ideální čas na vtip o hamburgeru.

„Jde o to, že všichni teď mají spoustu práce. Tak mě napadlo, že pomůžu svým šéfům a partákovi, když tě do toho co nejdřív zasvětim. Navíc nevím, jestli se tím budou detektivové vůbec zabývat.“

Tu poslední větu zamumlal tiše, jako gramofon bez jehly.

„Počkej...“

„Navíc tohle je hodně zvláštní.“

Páni. „Nesnáším všechno, co je hodně zvláštní, Pete.“

„No jo, ale jsi v tom dobrý.“

Nebylo by hezké oplácet lichotky, jakkoli se mi nezamlouvaly, hrubostí, proto jsem si řekl, že ho pro tentokrát neuškrtním.

„Proč se tím poldové nechtějí zabývat? Řeklo by se, že vyřešení veledůležité krádeže by se jim...“

„No, víš, věc se má... Zatím všechno kontrolujeme, a potrvá ještě pár hodin, než budeme mít jistotu. Je toho spousta. Ale zatím to vypadá, že nic nezmizelo.“

Napadlo mě, jestli jsem vůbec vzhůru.

„Vy nevíte...?“

„Jak jsem říkal, je tam toho spousta. Ale přednostně jsme zkontrolovali nejcennější věci, a aspoň co jsem se naposledy ptal, nic nechybělo.“

„Sakra, něco přece musí chybět! Nikdo se bezdůvodně nevloupá do muzea, pokud to nebyli jen chuligáni, co pro zábavu rozbíjeli okna.“

„Nic takového. Vlastně tam něco nechali. Schovali to mezi jiné sbírkové předměty.“

„Oni... ty mě chceš vytáhnout, abych vyšetřoval anti-loupež?“

Pete pokrčil rameny. „Dalo by se říct.“

„Ty ses zbláznil!“

„Možná budeš mít štěstí a něco se nakonec ztratí,“ opáčil s upjatým úšklebkem.

Měl mě ale zaseknutého a oba jsme to věděli. Probudil ve mně zvědavost, a chtěl jsem vidět, co se dalo.

„Jsi mizera, Pete.“

„To jsi už říkal.“

„To pro případ, že bys špatně slyšel.“

Pete a já jsme zřejmě cestou o něčem mluvili, tedy mluvil hlavně on, ale já si z toho nepamatuju ani slovo. Snažil jsem se nevnímat sršně a motorové pily, které mi kroužily

kolem hlavy, a nedokázal jsem se soustředit. Bolest, svědění a podrážděnost byly tak příšerné, že mě napadlo, jestli je možné podrbat si bolení hlavy, když si strčíte prst dost hluboko do ucha.

Už jsem vám říkal, jak příšerně nesnáším auta, vidíte? Tak se většina z nás *aes sidhe* cítí, když jsme takhle obklopeni kovem a technologiemi. Ve chvíli, kdy jsme zahýbali na Lake Shore, byl jsem si skoro jistý, že dokážu nahmatat i čas, a nesmírně se mi ulevilo, když jsem mohl vypadnout z té proklaté věci. Věděl jsem, že Petův otlučený Plymouth ve skutečnosti není zetlelá, šedozeleňá mrtvola, že jeho reflektory na mě nezírají, že rudé paprsky kol a ušmudlané pneumatiky s bílými boky nejsou ve skutečnosti krvelačně rozšklebené mordy, ale co kdyby...

No jo. Ale...

Tak už s tím přestaň. Máš práci.

Možná.

Otočil jsem se zády k jeho dvoudvěřové kraksně a natáhl krk, abych si dobře prohlédl místo činu. Nebo čeho vlastně.

Už jste byli ve Fieldově přírodovědném muzeu? Ten barák je větší než faunovo libido. Za dávných časů a v dávných zemích jsem žil ve městech, která zdaleka nebyla tak veliká.

Zepředu, kde jsme stáli, jste nepoznali, že by něco bylo šejdrem. Prázdnou ulicí se vlekl nějaký chlapík, rozepnutý svrchník mu pleskal do nohou, a předstíral, že není nadrátovaný jako produkční z Broadwaye.

V oknech byla tma a budova byla zamčená. Žádní turisté nestoupali po širokém schodišti ani necourali mezi masivními sloupy.

No jo, hlavní vchod má vypadat jako řecká klasika. Já jsem klasické Řecko zažil, ale tohle byl výsměch. Parthannonymon.

Jejda. Se omlouvám.

Peta napadlo, že asi budou vzadu, tak jsme to obešli dozadu. A byli tam, hemžili se kolem zadního vchodu, který zřejmě sloužil dodavatelům a tak podobně. Bylo tady jen pár uniformovaných poldů a jeden detektiv v civilu, v obleku stejně laciném a pomačkaném, jako byl ten můj, a – soudě podle občasného záblesku a detektivovy zjevné rozmrzelosti – několik chlapíků z noční směny od novin, kteří se tady motali pro případ, že by se z toho přece jenom něco vyklubalo.

Pete sice říkal, že zatím nezjistili, že by se něco ztratilo, přesto mi vrtala hlavou přítomnost, nebo nepřítomnost, policie.

„Vypadá to, že spousta chlapů už odešla,“ poznamenal Pete. „Pořád se nic neztratilo? Možná našli ještě něco navíc.“

„Těm zbývajícím reportérům to zřejmě nikdo neřekl.“

„Možná – ale ty jim taky nic neříkej. Žádný komentář k vyšetřování, jasný?“

„Jinými slovy, vy poldové nemáte novináře v lásce, tak jen ať si tady tvrdnou.“

Petův úšklebek mluvil za vše.

„Velí tomu Keenan?“ zeptal jsem se.

Pete se na mě podíval, jako kdybych spadl z višně, a mně došlo, že jsme o tom buď mluvili v autě, nebo je to pitomá otázka. Možná obojí.

„Vloupání, Micku,“ připomněl mi. „Tohle není vražda. Spadá to tedy pod krádeže, i když se nic neztratilo.“

„Jasně.“ Ježkovy voči, musel jsem být cestou úplně mimo. „Takže kdo to má na povel?“

„Galway. Detektiv Donald Galway.“

Galwaye jsem osobně prakticky neznal. Myslím, že jsme se jednou dvakrát potkali na služebně, když jsem si

přišel popovídat s Petem nebo detektivem Keenanem. Jen jsme si vyměnili letmé pokývnutí.

„Je to férový polda?“ zeptal jsem se.

„Na Díkůvzdání příští měsíc ho zvát nebudu, ale pokud vím, je v pořádku.“

„A jak se dívá na to, že oddělení používá konzultanty?“ Pete se na mě nepodíval. „Pokud vím, je v pořádku.“

Bezva. „Tak proč jsi mě sem vlastně přivedl?“

„Už jsem ti říkal, že si umíš poradit se zvláštními případy. Kromě toho bude mít cukání neztrácet tady čas.“

Bylo zvláštní, že jsem slyšel jeho „*myslím*“ stejně hlasitě, jako kdyby ho vyslovil nahlas.

Když jsme konečně Galwaye našli – který by vypadal jako Charlie Chaplin, kdyby ubral něco na váze, přidal na výšce a několik prezidentských období si zapomněl žehlit oblek –, ukázalo se, že má ze mě ještě menší radost, než jsem čekal.

Ale samozřejmě jsem to nebyl já, kdo to schytl.

„Sakra, Statene, co to provádíte? Baker si na vás smlsne, až...“

Od té chvíle jsem už moc neposlouchal. Takových řečí jsem se už naposlouchal a on s tím hned tak neskončí. Snažil jsem se trochu se porozhlédnout, aniž bych to tady procházel, a zkoušel jsem si ujasnit, co se tu stalo. Odsud jsem toho moc zjistit nemohl, ale pokud jsem mohl Peto-
vi trochu pomoci, řekl jsem si, že nebudu riskovat zatčení za vstup na místo činu.

To znamenalo, že jsem kromě toho, že podle vlhkosti ve vzduchu bude do rána ještě pršet, na nic jiného nepřišel.

Když jsem pak zaslechl oblíbenou frázi každého policajta, „to vás bude stát odznak“, řekl jsem si, že bych přece jen měl něco udělat.